

தமிழ்ப் பொழில்

தஞ்சைக் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத் திங்கள் வெளியீடு.

துணர் }
உயி }

தாரண—ஐப்பசி 1944—அக்டோபர்

{ மலர்
எ

மகிழ்ச்சியும் பாராட்டும்.

உலகப் பெரும் போரின் காரணமாக அரசியலார்க்கு ஏற்பட்டுள்ள முட்டுப்பாட்டையும் கலங்கள் கடல் வழியே சென்று வருதற் குரிய வாய்ப்பின்மையையுங் கருதித் தாள் வரையறை விதியை மிகக் கடுமையாக்கிப் பக்கங்களைக் குறைத்து வெளியிடும் வண்ணம் அரசியலார் எல்லாச் செய்தித்தாள்களுக்கும் கிழமைத்தாள் திங்கட்டாள் களுக்கும் ஒருங்கு ஆணையிட்டிருந்தனர். மொழிவளர்ச்சி யொன்றினையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு வெளியிடப்பெறும் எம் தமிழ்ப் பொழிலை அரசியலார் ஆணைக்கிணங்கிப் பக்கங்களைக் குறைத்து வெளியிட்டு வந்தேம். இங்ஙனம் பக்கங்களைக் குறைத்து வெளியிடலால் பொழிலின் சிறந்த தமிழ்ப்பணி முற்றுப் பெறுது தடையுறுகின்றதனை அரசியலார்க்கு அறிவித்து ஆவன செய்யும் வண்ணம் வேண்டிக் கொண்டேம். எம் வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்டு பொழிலின் பக்கங்களைப் பெருக்கி முன் வெளியிட்ட அளவில் வெளியிடலாமென அரசியலார் இது போது ஆணையிட்டுள்ளனர். இங்ஙனம் எம் வேண்டுகோளை மதித்து ஆவன செய்துதவிய தாள் வரையறுப்பாரின் தகுதிகால் செயலினை யாம் மகிழ்ந்து பாராட்டுகின்றோம்.

மீண்டும் மொழிப்போரா ?

இந்து மகாசபையின் துணைத்தலைவர் பேரறிஞர் P. S. மூஞ்சே அவர்கள் 4—10—44-ல் சென்னை மயிலாப்பூர் சமஸ்கிருத சங்க ஆதரவில் நிகழ்ந்த கூட்டத்தில் சொற்பொழி வாற்றறுங்கால் “இந்தியாவுக்குச் சயராஜ்யம் கிடைத்தால் எந்தமொழி தேசிய மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று 1912-ஆம் வருடத்தில் ஒரு பிரச்சினை கிளம்பியது. அதற்கு நான் பதிலளிக்கையில், சமஸ்கிருதம் அரசியல் மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்றும், சாதாரணமக்கள் இந்தியில் பேசவேண்டுமென்றும் சொன்னேன். இப்பொழுதும் அதேகருத்தையே யான் கொண்டிருக்கின்றேன்.” எனக்கூறியுள்ளார்.

இதே நாளில், ஹிந்தி பிரசார வாரக்கொண்டாட்டத்தில், சென்னை கோகலே மண்டபத்தில் பேரறிஞர் P. சுப்பராயன் அவர்கள் சொற்பொழிவாற்றும் பொழுது ஹிந்தியை மீண்டும் கட்டாய பாடமாக்க வேண்டுமென்றும், காங்கிரஸ் போன்ற எல்லா இந்திய நிறுவனங்களில் தமிழர்கள் கலந்து நின்று உணர்ச்சி பெற்றுத் தலைவராதற்கு ஹிந்தி கற்றல் மிக இன்றியமையாததென்றும், ஹிந்தியைக் கட்டாயபாடமாக்கினால், அதனால் மாகாண மொழிகட்கு, கெடுதி விளையாதென்றும் பொது நன்மையை நாடித் தமிழர்கள் ஹிந்தியைக் கற்கவேண்டும் என்றும் கூறியுள்ளார். தாய்மொழியைக் கட்டாய பாடமாக்கத் தான் அமைச்சராயிருந்த காலத்து முயற்சிக்காத இவர், இங்ஙனம் கூறல் என் கருதியோ? மொழிப்பற்றுள்ள தமிழர்கள் விழிப்பு அவர்களாக!

பொழிலாசிரியர்.

நூன் மதிப்பு

திருவாணக்கா அந்தாதி:—கச்சமங்கலம், திருவாளர், சிங்காரவேல் வன்னியமுண்டாரவர்கள் இயற்றியுதவிய உரையோடு கூடிய திருவாணக்காஅந்தாதி எனும் நூல் வரப்பெற்றேன். இவ்வந்தாதி இக்காலத்திலும் இடைக்காலப் புலவர்களைப் போன்று சிறந்த இலக்கிய வளஞ்செறிந்த பாக்களை இயற்றும் புலவர் உளர் என்பதைமெய்ப்பிக்கின்றது. இவ்வந்தாதிப் பாட்டைக்காட்டினும் இவ்வந்தாதிஉரை மிகச் சிறந்து மிளர்கின்றது. இந்நூற்கு உரைச்செப்பங் கண்டு திருத்தமுற வெளிவர உதவியவர் எம் கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி விரிவுரையாளர் திரு. வி. அ. அரங்கசாமிப் புலவராவார். இந்நூல் கற்றோரும் மற்றோரும் விரும்பிக்கற்று மகிழ்ந்தற் கேற்றதொரு நூலாதலின் யாவரும் விரும்பி யேற்றுப் படித்து மகிழ வேண்டுகின்றோம். பாவளமும் உரைவளமும் படைத்த நம் வன்னியமுண்டாரவர்கள் பற்பல நூலியற்றித் தமிழன்னைக் கணிந்து நீழி வாழியர் என வாழ்த்துகின்றோம்.

பண்டிதமணி வாழ்க்கைச் சித்திரம்:

ஆசிரியர், வித்துவான் விசு. திருநாவுக்கரசு செட்டியார்; வெளியீடு; தமிழன்னை நிலையம், புதுக்கோட்டை; விலை ரூ. 1—4—0.

மகாமகோபாத்தியாய பண்டிதமணி மு. கதிரேசச்செட்டியார் அவர்களின் கலைநலன், சொற்றிறன் முதலிய பல சிறப்பியல்புகளைச் சொற்சுவை பொருட்சுவை மலிய வித்துவான் விசு. திருநாவுக்கரசு அவர்கள்.எளிய இனியதமிழ் நடையில் எழுதி யுதவியுள்ளார்கள். முற்காலத் தமிழ்ப் புலவர்கள் வரலாற்றை முற்றுமறிய வாய்ப்பில்லாத தமிழர்கள் இக்காலப் புலவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை யேனும் எழுதி வருகின்றனர் என்பதனை அறிய யாம் மிகுதியும் மகிழ்ந்து இச்செயலைப் பாராட்டுகின்றோம். புனைந்துரையின்றி உண்மை நிகழ்ச்சிகள் படம்பிடித்தாற் போன்று இதன்கண் இடம் பெற்றுள்ளன.

பண்டிதமணியார் அவர்களின் வாழ்க்கைச் சித்திரம் இன்னும் பல விரித்தெழுத வேண்டியுள, சுருங்கிய அமைப்பில் இங்ஙனம் பண்டிதமணியாரின் வாழ்க்கைச் சித்திரங்கள் சிலவற்றைத் தீட்டிக் காட்டிய திருநாவுக்கரசுநீன் யாம் பாராட்டுகின்றோம்.

பண்டை நாளைச் சேரமன்னர்கள்.

வித்துவான், ஓளவை, சு. துரைசாமி பிள்ளை

தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர், அண்ணாமலைநகர்.

(முற்றொடர்ச்சி: துணர்-20, மலர்-6 பக்கம் 112)

எனக்கூறினர். பாலைக் கருப்பொருளாகிய பாதிரி ஒன்று அவர்முன் தோன்றிற்று. அவர், 'ஓவமாக்கள் ஒள்ளரக்கூட்டிய, துகிலிகையன்ன துய்த்தலைப் பாதிரி வாலிதழலரி வண்டுபட வேந்திப் புதுமலர் தெறுவு தொறும் நுவலும்' (நற். 118) எனப் பகர்வராயினர். வெஞ்சரம் செல்வார்க்கு வெயிலின் மிகுதியால் நீர் வேட்கை மிகுவது இயல் பன்றோ! வெஞ்சரத்தே நிற்கும் மரங்களுள் நெல்லிமரமும் ஒன்று. வேனில் வெம்மை வெம்பும் காலத்தே அதற்குக் காய்ப்பு உண்டாகும், செல்வோர் அக்காயை உண்ணின் வாயில்இனிய நீருறி வேட்கை தணிவர். இவ்வாறு வேட்கையால்வெய்துறுவார்க்கு எய்தும் வேட்கை தணிவிக்கும் நலமுடைமை பற்றி, அந்நெல்லியை 'அறந்தலைப் பட்ட நெல்லியம் பசங்காய்' (குறந். 209) என்பராயின், இவரது நெஞ்சினை அறக்கோயில் என்பதன்றி வேறுயாது கூறலாம்?

வேனிற் காலத்தே, முருக்கின் செம்முகை வீழ்ந்து சிதறிக் கிடப்ப, கோங்கமும் அதிரலும் பாதிரியும் மலர்ந்து சினைதொறும் தாங்கி நிற்ப, எங்கும் வண்டினம் முரன்று பாட, 'மராஅமலரோடு விராஅய்ப் பராஅம், அணங்குடை நகரின் மணந்த பூவின் நன்றே கானம் நயவரும் அம்ம' (அகம். 99) என மனங்களித்துப் பாடுகின்றார். அம்மரங்களின் இடையே இருந்து இசைக்கும் குயிலின் இன்குரல் நம் புலவர் பெருந்தகையின் செவியகம் நிரம்பி இன்பம் எழுப்புகின்றது, அதனோசை, இவர்க்கு ஒரு புதுப்பொருள் தருகின்றது, இன்பம் எழுப்புகின்றது. குராமரங்கள் அரும்பு தொடுக்கின்றன; இதுமுன் பனிக்காலம்; இக்காலம் பின்னே பின்பனிக் காலத்தின் வரவு காட்டு கின்றது; அக்காலம் பிரிந்தோர்க்குத் துன்பம் செய்வது; ஆதலால் காதலரைக் கூடினீர், பிரியாது கூடுவீராக' என்பது போல இருந்தது. இதனை நெஞ்சிற் கொண்டதும், 'பின் பனி அமையம் வருமென முன் பனிக், கொழுந்து முந்துறீ இக் குரவரும்பினவே, புணர்ந்தீர் புணர் மிதே வென இணர் மிசைச் செங்கண் இருங்குயில் எதிர் குரல் பயிற்றும், இன்ப வேனிலும் வந்தன்று' (நற்-224) என்கின்றார்.

பாலைத்திணை பாடுதலில் வல்லுநராகிய இவர் உரிப்பொருள் கூறும் வகையிற் பல நலங்களை யுணர்த்துவார். தலை மக்கள் பேச்சுக் களில் உயர்ந்த கருத்துக்களே நிலவும். தலைமக்களைக் கூடியிருந்த தலைமகன் நெடிதிருப்பின் ஏதமென்றுணர்ந்து பிரியக் கருதி, அதனை அவட்கு மெல்ல உணர்த்தக் கருதுகின்றான். அதுபோது அவன், 'மெல்லிய லரிவை நின் நல்லகம் புலம்ப, நிற்றுறந்தமை குவனாயின் எற்றுறந்து, இரவலர் வாரா வைகல், பலவாகுக யான் செலவுறு தகவே' (குறந்-137) என்கின்றான்.

தலைவன் தலைவியொடு கூடி இல்லறம் செய்தொழுகுங்கால் பொருள் வயிற் பிரியக் கருதினான்; அவன் பிரிவு தலைவிக்குப் பெருந்துயர் செய்வதென்றுணர்ந்த தோழி, அவனைச் செல வழங்குவிக்கக் கருதி, 'இளமையும் காமமும் ஓராங்குப் பெற்றார், வளமை விழை தக்கதுண்டோ? உள நான், ஒரோஓகை தம்முள் தமிழி ஒரோஓகை, ஒன்றன்கூ றுடை யுடுப்பவரே யாயினும், ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை' (கலி-18) என்கின்றாள். அவன் பிரிவே கருதினானாக, அவள் தலைவியின் பிரிவருமை காட்டி நினைந்து,

‘செல் இனிச் சென்று நீ செய்யும் வினைமுற்றி
‘அன்பற மாறியாம் உள்ளத் துறந்தவன்
பண்பும் அறிதிரோ’ வென்று வருவாரை
என் திறம் யாதும் வினவல்; வினவில்

பகலின் விளங்கும் நின் செம்மல் சிதையத்
தவலருஞ் செய்வினை முற்றமல் ஆண்டோர்
அவலம் படுதலு முண்டு’

(கலி-19)

என்று அவனை மறுக்கின்றாள்.

தலைவன் பிரியக் கருதினான் என்ப துணர்ந்த தலைவி, தன்னைத் தனிப்பவிட்டேகுதல் அறத்தா றன்று எனச் சொல்லிச் செலவு விலக்க நினைந்தாள். அவனைக்கண்டதும் அப்பிரிவுத்துயர் மீதூர்ந்து அவளை வாயெடாதவாறு செய்துவிட்டது. அதனால் அவள் தன் கருத்தை அவனுக்குத் தன் கண்ணாலும் முகத்தாலும் குறிப்பாகக் காட்டிய நிலை அத்தலைவன் மனக் கிழியில் புகைப்படம் படிந்தது போல் நின்று விட்டது. அதனை உள்ளவாறே காட்டும் புலமை நலம் நம் பெருங்கடுங் கோவின் பாட்டில் எவ்வாறு அமைந்துள்ளது. காண்மின்! அவன் பிரியக் கருதும் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லுவான்:

பரன்முரம் பாகிய பயமில் கானம்
இறப்ப எண்ணுதி ராயின் அறத்தா(று)
அன்றென மொழிந்த தொன்றுபடு கிளவி
அன்ன வாக என்னுநள் போல
முன்னம் காட்டி முகத்தின் உரையா
ஓவச் செய்தியின் ஒன்றுநினைந் தொற்றிப்
பாவை மாய்த்த பனிரீர் நோக்கமொடு
ஆகத் தொடுக்கிய புதல்வன் புன்றலைத்
தூரீர் பயந்த துணையமை பிணையல்
மோயின ஞாயிர்த்த காலை மாமலர்
மணியுரு விழந்த அணியழி தோற்றம்
கண்டே கடிந்தனம் செலவே’

(அகம்-5)

என்று சொல்லுகின்றாள். இவ்வாறு இவர் பாடியுள்ள பாட்டு ஒவ்வொன்றும் சிரிய புலமை நலம் சிறந்து படிப்பார்க்குப் பேரின்பம் சுரப்பதாய் உளது.

இனி, பாலைநிலக் கருப்பொருளைக் காணும்போது மேலே கூறிய அறங்களே யன்றி, மூவெயில் முருக்கிய முக்கட் செல்வனும், அரக்

கில்லில் அகப்பட்டு வருந்தும் பாண்டவரும், அவரை விரகிற் கொண்டு விரன் செயலும், ஒரு குழை யோருவனும், மீனக் கொடியனும், ஆனேற்றுக் கொடியுடைய ஆண்டவனும் வந்து நிற்கின்றனர்; கான மரங்கள் ஞானம் கற்பிக்கின்றன; “ஈதலிற் குறை காட்டா தறனறிந் தொழுகிய தீதிலான் செல்வம் போல் திங்கரைமரம் நந்த” (கலி. 27) என்கின்றார். இளவேனில் வரவின் கண், கானத்தே நிற்கும் மரமும் கொம்பும் கிளையும் கொடியும் புதலும், இவர்தம் மனத்தகத்தே உணர்ந்தவர் ஈகையும், நல்லவர் துடக்கமும், ஆன்றவரடக்கமும் பிறவும் எழுப்பி (கலி. 32) இனிய பாட்டுவடிவாய் உருக்கொள்கின்றன. இயற்கைக் கவிஞன் என ஏனை நாட்டுப் புலவர்களைப் புகழ்வோர் இவரையேன் காண்பதிலர்? இனியேனும் அவர்கள் கண்டு இன்புறுவார்களாக, பாலைநிலத்து வெஞ்சுரத்துச் செல்லுமிடத்து ஆண்டுத்தோன்றும் காட்சியைச் சொல்லோவிய மெழுதித் தீட்டும் இவர் புலமை நலம் சொல்லும் தரத்த தன்று. கோங்க மரம் செறிந்த காடு ஒன்றைக் காண்கின்றார்; அஃது இவருள்ளத்தே கார்த்திகை விளக்கிட்டுக்காட்சி நல்குகின்றது. உடனே, தலைவியுடன் போகாநின்ற தலைமகனொருவன் கூற்றில் வைத்து, ‘கண்டிசின் வாழியோ குறுமகள் நுந்தை, அறுமீன் பயந்த அறஞ்செய் திங்கள். செல் சுடர் நெடுங்கொடி போலப் பல் பூங்கோங்கம் அணிந்த காடே’ (நற். 202) என்று பாடுகின்றார். ஒரு கால் பாதிரிப் பூக்களைக் கையிலேந்தித் தெருவிற் கொணர்ந்து விற்கும் மகளொருத்தியைக் கண்டு அவள் கையகத்துள்ள பூவைக் கண்டதும், அவர் மனத்தே ஓவியமெழுதுவோரது துகிலிகையின் நினைவு தோன்றத் தானும் ஓர் சொல்லோவியம் வரைந்து காட்டுகின்றார்.

இவரது பாடல்களில் ஈடுபட்டுப் பேரின்பந்துய்த்த நற்றிணையுரையா சிரியராகிய பின்னத்தூர் திரு. நாராயணசாமி அய்யர் இவரது கருத்து நலங்களை எடுத்தியம்பிப் பாராட்டு முகத்தால், ‘தலைமகளைத் தலைமகன் பெற்றமை ஒருவன் தான் வழிபடு தெய்வத்தைக் கண்ணெதிர் வரப் பெற்றாற் போன்ற தென்று கூறுகின்றார்; இதில் தலைமகளை இனிது கூறி நடத்திச் செல்வது வியக்கத் தக்கது’ என்றும், ‘பிரிவுணர்த்திய வழித் தோழி நாம் முன்பு வந்த கொடிய சுரம் இப்பொழுதும் என் கண்ணெதிரில் உள்ளது போலச் சுழலா நிற்கும் என இறும் பூது படக் கூறுகின்றார்’ என்றும், ‘பிரிவுண்மையறிந்த தலைவி காதலனை மயக்குந் தன்மையுடைய கோலத் தோடு வந்து அவன் மீது சாய்ந்து முயங்கி வருந்துவதாக இவர் கூறியது நீத்தாரையும் விழைவிக்கும் திறத்த தாகும்’ என்றும், ‘பிரிவோர் பழியுடைய ரல்லர்; அவரைப்பிணிக்க அறியாத என் தோள்களே தவறுடையன எனத் தலைவி கூறுவதாக அமிழ்தம் பொழியா நிற்பர்’ என்றும் ஆராய்ந்து மகிழ்கின்றார்.

தாம் பிறந்த குடிக் கேற்ப இவர் கொடை நலம் மிகவுடையர் என்பது ‘நிற்றுறந் தமைகுல னாயின், எற்றுறந்து இரவலர் வாராவைகல், பல வாசுக யான் செலவுறு தகவே’ என்ற இவர் வாக்குகளால் விளங்குகிறது. இவர் தமது மலை நாட்டின் நீங்கி, கொண்டகான நாடு புருந்து அந் நாட்டரசனான நன்னனையும் அவனது எழில் மலையையும் வியந்து பாடியுள்ளார்.

செல்வமும், அதற்கேற்ற புலமையும் கொடையும் சிறக்கப் பெற்ற இச் சேரமான் தன்னைப் பாடிய புலவரை நன்கு சிறப்பித் ததில் வியப்பொன்று மில்லையாம்.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் பண்டை நாளைச் சேர மன்னர்கள் அறிவு, ஆண்மை, புலமை முதலிய நலம்பலவும் பெற்றுப் புலவர் பாடும் புகழ்மிக்கு விளங்கியதும், தாமே நல்லிசைப் புலவர்களாய் தமிழகத்து நல்லோர் பரவும் நற்புகழ்க்கொண்டு சிறந்ததும் ஒருவாறு விளக்கமுறும். மேலும் இங்கே எடுத்தோதிப்போந்த சேரமன்னர் களையன்றி வேறு சிலரும் உளர். ஆதனவினி, ஆதனேரி, குட்டுவன் கண்ணன், குட்டுவன்கிரன் என்று சிலர் காணப்படுகின்றனர். இவருள் ஆதனவினியென்பவனை ஓரம்போகியார் என்னும் சான்றோர் பாராட்டுகின்றார். ஆதனேரி என்பானை, வன்பரணர் முதலியோர் புகழ்கின்றனர். குட்டுவன் கண்ணனார், குட்டுவன் கிரனார் என்போர் முறையே 'கல்லென் கானத்து' (179) என்ற குறுந்தொகைப் பாட்டையும், 'ஆடுநடைப் புரவியும்' (240) என்ற புறப்பாட்டையும் பாடியிருக்கின்றனர். ஆதனை ஐங்குறுநூற்றுப் பழைய வுரைகாரர் 'சேரமான்களில் பாட்டடைத் தலைவன்' என்று உரைப்பார். ஓரி சேர நாட்டுக் கொல்லி மலைக்குரியன், இவ்வியைபுகளால் இவர்கள் சேரர் வரிசையில் நிற்கின்றனர். குட்டுவன் கண்ணனார் கிரனார் இருவர்க்கும் அத்தகைய இயை பொன்றும் காணப்படவில்லை. குட்டநாட்டவர் குட்டுவர் என வழங்கப்படுவது காணின் இவ்விருவரும் குட்ட நாட்டுச் சான்றோர் என்பதும், கண்ணன்கிரன் என்பன இவர்தம் இயற் பெய ரென்றும் கோடல் வேண்டும். எனவே, இவர்களால் சேரநாட்டு மக்களுட்பலரும் சிறந்த புலவர்களாய்த் திகழ்ந்ததனைத் தெளியலாம்.

இனி, இவ்வேந்தர் காலத்து அரசியல், வாணிபம், சமயம், சமுதாயம் முதலிய இயல்புகளைக் காண்டற்கு, இவர் வரலாறு மட்டில் போதிய துணைசெய்ய மாட்டாவாய் இருக்கின்றன. பதிற்றுப் பத்துட் காணப்படும் பாட்டுக்களை ஒருங்கு தொகுத்து நோக்கின் அச்செயல் ஓரளவு கைகூடுமாதலின் அதனைப் பின்னர்க் காண்பாம். ஆயினும், இவ்வரசர் பெருந்தகைகளின் வரலாற்றுக் குறிப்பும் வழங்கும் கருத் துக்களும் நோக்கின், இவர்தம் ஆட்சியின் கீழ், தமிழ் மக்களை நினைக் குங்கால் பரிபாடற் பாட்டொன்று நினைவுக்கு வருகின்றது; அதனைக் காட்டி இக்கட்டுரையை முடிக்கின்றும்:

'மாயோன் கொப்பூழ் மலர்ந்த தாமரைப்
பூவொடு புரையும் சீரூர்; பூவின்
இதழகத் தனைய தெருவம்; இதழகத்து
அரும்பொகுட்டனைத்தே அண்ணல் கோயில்;
தாதின் அணையர் தண்டமிழ்க் குடிகள்
தாதுண்
பறவையணையர் பரிசில் வாழ்நர்' (பரிபாடல்)

திருத்தொண்டர் புராணம், பெரியர் புராணம்.

வித்துவான், வை. சுந்தரேசவாண்டையார், ஆசிரியர், திருவையாறு.

"கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
னற்றாள் தொழாஅ ரெனின்" என்பது தமிழ் மறை.

ஒரு நாட்டாரின் மனப்போக்குக்கு ஏற்பவே அவர் தம் மொழி அமைப்பும், இலக்கியங்களும் ஏற்படும் என்பது அறிஞர் பலரும் அறிந்ததே. நம் தண்டமிழ் நாட்டவர் பண்டு தொட்டே கல்வியே மக்களுக்குக் கண் என்றும், அக்கண்ணாற் பெறும் பயன் இம்மை வாழ்வைச் செம்மையாய் நடாத்தி உலகப் பற்றற்று மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து அவனை வழிபடலேயாம் என்றும் எண்ணி அவ்வுறுதிப் பாட்டினைக் கடைப்பிடியாய்க் கொண்டவர். இதனாலன்றோ தமிழ் மக்களின் சேமவைப்பாகவுள்ள தொல்காப்பியம் என்னும் செந்தமிழ் இலக்கண நூலில்,

"காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ்
சிறந்தது பயிற்ற விறந்ததன் பயனே"

என்ற நூற்பா எழுந்தது.

'கற்றிண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் மற்றிண்டு வாரா நெறித் தலைப்படுவ' தியல்பாதலின், அதுவே நம் தண்டமிழ்க் கல்வியின் சிறந்த நோக்கமாம். அது நோக்கமாகவே நம் தமிழ் மொழியை உண்மையிற் பயில்வோர், "புறங்கரை யொழுகு செம்புண்ணிலீயென வருங்கதை" கொள்ளாராய்ப் பிறவியின் பயனையளிக்க வல்ல செந் நெறிகளைத் திறம்படக் கூறும் நூல்களையே பெரிதும் பயில்பவர் களாவார். கலகல கூஉந்துணை யுதவுவன பயில்வோராகார்.

அங்ஙனம் பிறந்துள பயன் பெறுமாறு வழிகாட்டும் நூல்கள் பலவற்றுள் திருத்தொண்டர் புராணம் தலை சிறந்ததாகும். இத் தெய்வத் திருநூல் பிற விப் பயன் எய்த விழைவார் மேற்கொள வேண்டிய சரியையாதி நான்குநெறிகளையும் தெள்ளிதற் கூறுவதோடு அந் நெறிகளில் நின்ற ஆன்றோர் பலர் தம் அநுபவங்களையும் ஆண்டாண்டு இனிது விளக்கிப் போதருகின்றது. அதனால் இந்நூல் திருநெறியைக் கற்பிக்கும் ஓர் செவ்விய இலக்கணமாகவும் இலக்கிய மாகவும் அமைந்துள்ளது.

"சேனை மொன்றிலே சேவன் முத்திக்கு" உய்க்க வல்லதும், "யாது சமயமும் வணங்கும் இயல்பினதாகி" யுள்ள சைவ சித்தாந்த நுண் பொருட்டிறங்களுக் கெல்லாம் எடுத்துக் காட்டுதவ வல்லது மாயுள்ளது இத் திருத்தொண்டர் புராணம் ஒன்றே.

உலக வாழ்க்கையில் எவ்வெத் தொழிலினின்றோரும் அவ்வத் தொழிலிலேயே நின்று எத்தொழிலுமற்ற இறைவனை வழிபடற் கேற்ற வழிகாட்ட வல்ல நூல் இதனினும் சிறந்தது வேறு யாதுளது?

நிற்க, இந்நூல் செந்நெறிகற்பிக்கும் திப்பிய நூலாவதோடு, வெறும் இலக்கிய நயத்தையே பெரிதும் பொருட்படுத்துவோரும் நடுநிலைமையில் ஆராய்வராயின், அந்நயங்களில் வேறெந் நூலுக்கும் பிற்பட்டதன்றென்பதும் அவர்க்குப் புலனும்.

இழுமென்னு மாசையுடைய செந்தமிழ்ச் சொற்களால் விழுமிய பொருள் கூறுவதாய், அமங்கலச் சொற்கள் புணராத ஆற்றுப்புனல் பொருள்கோள் மலிந்து இயற்கைப் பொருள்களின் எழில்நலம் நிறைந்த இந்நூல் தமிழரின் இலக்கியப் போக்கைச் செம்மையிற் றெறிவிப்பதாகும்.

இந்நூலை ஆக்கியோர் அருண்மொழித் தேவராம் தெருண்மிகு பெரியாராவர். இந்நூற்கு ஆசிரியர் இட்ட பெயர் திருத்தொண்டர் புராண மென்பதாம். இதனை,

‘இங்கித மூங்க் கூறி னிவ்வுல கத்து முன்னட்
டங்கிரு ளிரண்டின் மாக்கள் சிந்தையுட் சார்ந்து நின்ற
பொங்கிய விருளை யேனைப் புறவிருள் போக்கு கின்ற
செங்கதி ரவன்போ னிக்குந் திருத்தொண்டர் புராண
மென்பாம்’.

என ஆசிரியர் கூறிய பாயிரச்செய்யுளால் அறியலாகும். இஃது இங்ஙனமாக இதனைப் பெரிய புராணமென்றே மக்கள் வழங்கி வருகின்றனர். இதன் காரணத்தை ஆராய்வாம். உலகில் செயற் கருஞ் செய்கை செய்வார் பெரியராவர்.

செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார்.

என்பது தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனார் கருத்தாகும். திருத் தொண்டர் புராணத்தில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ள நாயன்மார்களில் பலர் செயற்கருஞ் செயல்கள் செய்தவராவர். இச்செயல்களைப் புலவர் பெருமானாகிய துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச அடிகள்,

கடனிற வண்ணன் கண்ணென் றிடந்து
மறைச்சிலம் பரற்று மலரடிக் கணியப்
பரிதி கொடுத்த சுருதிநா யகற்கு
முடிவிளக் கெரித்துங் கடிமலர்க் கோதைச்
சுரிகுழற் கருங்கட் டுணைவியை யளித்தும்
மருமக ணறும்பூங் கருமயி ருதவியும்
நென்முனை வாரி யின்னமு தருத்தியுங்
கோவண நேர்தனை நிறுத்துக் கொடுத்து
மகப்படு மணியீ னரற்கென விடுத்தும்
பூட்டி யரிவா னூட்டி யரிந்துந்
தலையுடை யொலிக்குஞ் சிலையிடை மோதியு
மொய்ம்மலர்க் கோதை கைம்மலர் துணித்துந்

தந்தையைத் தடிந்து மைந்தனைக் கொன்றுங்
குற்றஞ் செய்த சுற்றங் களைந்தும்
பூக்கொளு மாதர் மூக்கினை யரிந்தும்
இளமுலை மாதர் வளமை துறந்தும்
பண்டைநா ளொருசிலர் தொண்ட ராயினர்”.

என்று நால்வர் நான்மணிமாலையில் தொகுத்துக் குறிப்பிடுந் திற
னோக்கி மகிழ்தற்குரியதாம்.

கருவிலே கவித்திரு அமைந்த திருசிரபுரம், மகாவித்துவான்
திரு. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை அவர்களும், மேற்குறித்த செயல்களில்
சிலவற்றைத் தாம் இயற்றிய திருவாணைக்கா அகிலாண்டநாயகி மாலை
யில் எடுத்துக்காட்டி அவைகள் செயற்குஞ் செயல்கள் என்று
குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

விழியிடந் தப்பி மகவரிந் தூட்டி
விருப்புறு தந்தைதா டடிந்து
பழியகன் மனையை யுதவிமற் றின்னும்
பலசெயற் கரியசெய் தார்க்கே
மொழியுநின் கொழுநனருள் செய்வா னென்னுள்
முடிதரா தென்றுனை யடைந்தேன்
கழியுணர் வுடையார் புகழ்திரு வாணைக்
காவகி லாண்டநா யகியே

இங்ஙனம் செயற்களும் செயல் செய்த பெரியார்களின்
வரலாற்றை உணர்த்துகின்றமையால் இந்நூல் பெரியர் புராணமெனப்
பெயர் எய்தியதாதல் வேண்டும். பெரியர் புராணமென்பது நிலை
மொழியிற்று ரகரங்கெட்டுப் பெரியபுராணமாயிற்று.

மேற்காட்டிப் போந்தவாறு, செயற்குஞ்செயல் செய்த பெரி
யோர்களின் வரலாற்றை உணர்த்துகின்றமையான் திருத்தொண்டர்
புராணம், பெரியர் புராணமெனப் பெயரெய்தியதாதல் வேண்டு
மென்பது பெற்றும்.

31—5—1944ல் வலம்புரியில் நிகழ்ந்த

தமிழிசை மாநாட்டுத் தலைவர்

மகாமகோபாத்தியாய, பண்டிதமணி

திரு. மு. கதிரசேசச் செட்டியார் அவர்கள்

கூறிய முன்னுரைச் சுருக்கம்.

அன்புமிக்க பெரியோர்களே ! சகோதரிகளே !

செந்தமிழ்ப் பாண்டிவளநாட்டில் தனித் தமிழ் அரசராகத் திகழும் புதுக்கோட்டை மன்னரவர்களின் ஆட்சியுட்பட்ட வலம்புரி என்னும் இந்நகர் தனவணிகச் செல்வர்களின் வாழ்க்கையிடங்களுள் சிறந்ததொன்று. நகரத்தார் உறைவிடங்களின் பலவகைப் பிரிவுகளுள் மேலவட்டகை என்பதும் ஒன்றாகும். அதன் தலைநகராக இதனைக் கூறலாம். இன்னும் இது “கொடுக்கிலாதாணைப் பாரியே யென்று கூறினும் கொடுப்பாரிலை” என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தெய்வத் திருவாக்கால் புகழ்ந்து பாராட்டப்பட்ட பாரிவள்ளலினது பறம்பு நாட்டின் சார்பு பெற்றுத் திகழ்வதுமாம். செந்தமிழ் நாட்டிற்கு எல்லையாகக் கூறப்பட்ட வரம்பினுள் இந்நகர் நடுவணதாக உள்ளது. இத்தகைய தனித் தமிழ்ச் சிறப்பிற்கேற்ற கிலைய மாகிய இந்நகரத்தில் தமிழிசை மாநாடு நடைபெறக்காண்பது தமிழன் பர்களுக்கெல்லாம் மகிழ்ச்சியளிப்பதாகும். வலம்புரியில் தமிழிசை முழங்குதல் சிறந்த நன்னிமித்த மாகுமன்றோ? இம்மாநாட்டிற்குத் தலைமைப்பேறு தந்து இயன்ற கடமையைப் புரியும்படி பணித்த செயலாளர் முதலிய அன்பர்கள் எல்லோர்க்கும் என் உளமார்ந்த நன்றியறிவைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

அன்பர்களே !

தமிழ் என்றால் அஃது இயல், இசை, கூத்து என மூன்று பிரிவுகளாக ஒன்றுபட்டு நம் உள்ளத்திற்குப் புலனாவதாகும். இம்மூன்றனுள், நமெணியாகத் திகழ்வது இசை. இசை உணர்ச்சியில் ஈடுபடாத உயிர் வாழ்க்கை மிகச் சுவையற்றதாக இருக்குமென்பது அனுபவத்திற் கண்டது. பசு முதலிய விலங்குகளும் வஞ்சகச் செயல் அரும்பாத குழந்தைகளும், பாம்பு முதலிய கொடிய உயிர்த் தொகுதிகளும், இசையில் மெய்மறந்து ஈடுபடும் என்றால், தக்க இன்னதாகாதன இன்ன வென்று பகுத்துணரும் மக்களறிவு இசையில் இரண்டறக் கலந்து இன்ப நுகர்ச்சியில் தலைப்படுமென்பது கூறவும் வேண்டுமோ? பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழிசை இந்நாட்டில் மிகவும் வீறுபெற்றிருந்த செய்தியைச் சங்கத்துச் சான்றோர் நூல்களில் காண்கின்றோம். காட்டு வழியில் நின்று ஆறலைப்போர், குறைகொள்ளுவோர் முதலிய வன்கண்ணாளரும் இனிய பாலைப் பண்ணைக் கேட்ட அளவில் கையில் இருந்த கொடிய படைக்கலங்கள் நழுவத் தம்மறச் செயலை மறந்து இசை வயப்பட்டு நிற்பர் என்றும்

தினைப்புனங் காக்கும் குறப்பெண்கள் குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடக் கேட்ட அளவில், ஆங்குத் தினைக்கதிரை உண்ணவந்த மதயானைகள் அக்கதிரையும் உண்ணாமல், நின்ற நிலையினும் பெயராமல், துயில் கொள்ளுமென்றும், ஆடல், பாடல், கருவியாகிய, இம்முன்றிலும் இசைக்கூத்து நடைபெறுமென்றும், அம்முன்றும் ஒத்து நிகழ்வது முரசு முழங்குதானைக்கையுடைய சேர பாண்டிய சோழர்களாகிய மூவேந்தரும் கூடி அரசவையிருந்த தோற்றம் போலாகுமென்றும், பழந்தமிழ் நூல்கள் கூறும். இயல், இசை, கூத்தாகிய இம்மூவகைத் தமிழ்த் துறைகளிலும், வல்ல புலவர் பெருமக்களைப் பண்டைத் தமிழ் வள்ளல்கள் வரிசை யறிந்து பரிசில் உதவிப் பெருமைப்படுத்திய செய்திகளை முன்னை நூல்களில் பரக்கக் காணலாம். “பாணர் வருக! பாட்டியர் வருக! யாணர்ப் புலவரொடு வயிரியர் வருகென, இருங்கிளை புரக்கு மிரவலர்க்கெல்லாம், கொடிஞ்சி நெடுந்தேர் களிற்றொடும் வீசி” என்னும் இப் பகுதி அச்செய்தியை வலியுறுத்துவதாகும். பாணர், பாட்டியர் என்பார் முறையே இசை வல்ல ஆண்மக்களும், பெண்மக்களுமாவர். யாணர்ப் புலவர் அவ்விசைக்கேற்ற தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடிக்கொடுப்போராவர். வயிரியர் என்பார் அவ்விசைப் பாடல்களுக்கேற்ப ஆடல் தொழிலில் வல்ல கூத்தராவர். ஆகவே தமிழ்த் துறைகளாகிய இம்முன்றும் தமிழ்மக்களால் மிகவும் பேணப்பட்டு வந்தன என்பது விளக்கமாகும். தமிழ் என்றாலே இனிமையைப் புலப்படுத்துவதாகும். தமிழை மறந்தறியேன் என்று கூறவந்த அப்பர், ஒற்றுமை நயங்கருதி “தமிழோ டிசை பாடல் மறந்தறியேன்” என்று கூறியருளினார். சங்கத்துச் சான்றோர் நூல்களுள் பரிபாடல் என்பதும் ஒன்று. அது பண்முறையோடு ஒதப்பட்டு வந்ததென்று அறிகின்றோம். பிற்காலத்தில் தோன்றிய நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் முதலிய பெரியோர்கள் அருளிய தேவாரம், திருவாய்மொழி முதலியன இசைத் தமிழ்ப் பாடல்களாகவே உள்ளன. அக்காலத்துத் தமிழிசை இன்பம் மிகவும் சிறப்புற்று விளங்கியது என்னலாம். பத்திச்சுவையை அமிழ்தினுமினிய தமிழ் மொழியில் இயைத்து இசைப்பாடல்களாக அருளிய பெரியோர்களின் உதவி தமிழ்மக்களால் என்றும் நினைவு கூரத்தக்கதொன்று. பின்னர்த் தோன்றிய அருணகிரியார் பாடிய திருப்புகழ்ப் பாடல்களில் இசை அமைப்பும், தாள நுணுக்கமும் மிகப் பாராட்டத்தக்க முறையில் அமைந்திருக்கின்றன. முத்துத்தாண்டவர், அருணாசலக்கவி முதலிய இசைவாணர்கள் கீர்த்தனைவடிவில் ஆக்கியளித்த இசைப்பாடல்கள் நமக்குச் சிறந்த நிதிகளாகும். இசையிலக்கணங்களை விரித்து விளக்கிய நூல்கள் பல இருந்து ஒழிந்தனவென்று சிலப்பதிகாரத்தாலும், அதன் உரையாசிரியராகிய அடியார்க்கு நல்லாராலும் அறியலாம். அந்நூல்களிலுள்ள தமிழ்க்குறியீடுகளே பிற்காலத்திற்குன்றிய வடநூற்குறியீடுகளுக்கு மூலமாகவுள்ளனவென்பது ஆராய்ச்சி அறிஞர்கள் கண்டமுடிபாகும். “சாகித்திய ரத்னாகரம்” என்னும் வடநூலில் தேவாரவர்த்தனி என்னும் குறியீடு காணப்படுகின்றது. இதனால் தேவாரத்திற் கலந்த பண்முறையில் அந்நூலார் எவ்வளவு ஈடுபட்டுள்ளார் என்பது புலனாகும். குழல், யாழ், முதலிய இசைக் கருவிகள் பெரும்பாலும் தமிழ் மக்களால்

கையாளப்பட்டு வந்தனவென்பதற்கு “ குழலினிது யாழினிது ” என்னும் திருக்குறளே சான்றதல் அறிக.

இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த தமிழிசை இடைக்காலத்தில் தமிழ் மக்களின் விழிப்பின்மையாலும், தெலுங்கர் முதலிய வேற்று மொழியாளர்கள் தமிழ் நாட்டில் செய்த முயற்சியாலும், தன் ஆக்கம் குன்றுவதாயிற்று. சிறப்பாகத் தெலுங்குப் பாடல்களும், பொதுவாக வேறுசில மொழிப் பாடல்களும், தமிழ்நாட்டில் பெரிதும் இடம்பெறலாயின. இயற்பாக்களின் பொருள் உணர்ச்சியில் தலைப்படுதற்கு ஆற்றலில்லாத தமிழ் மக்கள் தனி இசையிலும், வேற்று மொழி இசைப் பாடல்களிலும், விருப்பத்தைச் செலுத்திப் போலியான இன்பத்தை அடைந்து வரலாயினர். எந்நாட்டில் எம்மொழி வழங்குகின்றதோ அந்நாட்டில் அம் மொழியிலேயே இசைப் பாடல்கள் இருக்கவேண்டுமென்பது மறுக்கொணாத தொன்று. இசைக்கு மொழிக்கு கட்டுப்பாடு அவசியம் அன்றென்று கூறுவார் நடுநிலை பிறழாத நன்னெஞ்சினராக இருப்பின், அவ்வளவில் உடன்பட்டு அவரை நோக்கி இயற்பாடலாகிய சாகித்தியத்தோடு இசை கூடுங்கால் அச்சாகித்தியம் எம் மொழியிலிருக்கவேண்டும்? என்று வினவுவோமாயின் அதற்கு மாற்றம் அவர் எங்கனம் உரைப்பரென்பது நினைக்கத்தக்கது. சாகித்தியத்தோடு கலவாத தனி இசையும், கருவியினின்று எழுப்பப்படும் இசையும், பொருள் உணர்ச்சிக்கு இடம் இன்றி செவிக்கும், உள்ளத்திற்கும், ஓரளவு இன்பம் செய்வனவாகும். உள்ளத்திற்கு இன்பம் செய்வது இயற்பாவோடு கூடிய இசையே ஆகும். பண்டைக்காலத்தில் இசையென்றாலே இயலோடு கூடியதென்றே பொருள் கொள்ளப்பட்டு வந்தது. இயற்பாவோடு நிறத்தை இசைத்தலால் இசை என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. என்பது மூதுரை. இங்கே நிறம் என்பது வர்ணம் என்னும் இசைப்பாடலைக் குறிப்பதாகும். இசையாசிரியன் இலக்கணம் உணர்த்திய சிலப்பதிகாரம் இசையோன் கவியது குறிப்பை அறியவேண்டுமென்றும், கவியாவான் தமிழ் நூல்களை நன்றாகக் கற்றுப் பண்முறைகளுக்குத் தக்க இயற்பாடல்களைச் சுவைபட ஆக்குபவன் ஆவான் என்றும் கூறுகின்றது. பலவகைச் சுவைகளுக்கும், தனித்தனியே பண்கள் அமைந்துள்ளன. எச்சுவைக்கு எப்பண் ஏற்றதோ அச்சுவைப் பாடலை அப் பண்ணினாலேயே பாடல் வேண்டுமென்பது முன்னையோர் வகுத்த முறையாகும். அவலச்சுவை பாடலை உவகைச் சுவைக்குரிய பண்ணினால் பாடுதலும், உவகைச் சுவைப் பாடலை அவலச் சுவைக்குரிய பண்ணினால் பாடுதலும், மக்கள் உணர்ச்சிக்கு இன்பம் செய்வன ஆகா. சுவை உணர்ச்சியைப் பாடற் பொருளால் அன்றி வேறு வகையால் அனுபவிக்க இயலாது. அப்பாடல்களும் கேட்பவர்களுடைய தாய்மொழியில் அமைந்தனவாகவே இருத்தல் வேண்டுமென்பது எல்லோரும் எளிதில் உணரத்தக்கது. நம் தாய்-மொழியாகிய தமிழில் இசைப் பகுதிக்குரிய பாடல்கள் மலிந்துள்ளன. எடுத்தாளுவோரின் அயர்ச்சியாலும், விருப்பமின்மையாலும், இதுகாறும் அப்பாடல்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்தன. இப்பொழுது தமிழ் நிலத்தாரின் தவப்பேறுகத்தோன்றிய பெருங்கொடை வள்ளல் செட்டி நாட்டரசர் அவர்களின் பொருள் மாரியாலும், ஆதரவு உரத்தாலும் தமிழிசைப் பயிர்

செழித்து வளரத் தொடங்கியுள்ளது. நம் செட்டிநாட்டு அரசர் அவர்கள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக வாயிலாகத் தமிழிசைக்குச் செய்துவரும் உதவிகள் எல்லையற்றனவாகும். இசைப் பயிற்சிக்கு அடிப்படையாக உள்ள கீதவர்ணம் முதலியவைகளும், அரிய பண்களில் சிறந்த மெட்டுகளுடன் அமைக்கப்பட்ட இசைப்பாடல்களும், தமிழில் ஆயிரக்கணக்காகத் தொகுக்கப்பட்டுச் சுர தாள குறிப்புக்களுடன் பல பகுதிகளாக அச்சிடப்பெற்று வெளிவந்துள்ளன. இன்னும் பல வெளிவரும் நிலையில் உள்ளன. வெளிவந்த பாடல்களும் அவற்றிற்கமைத்த சுர தாளக் குறிப்புக்களும் இசைவல்லார் பலராலும் மிகவும் மதிக்கப்பட்டும் பாடப் பெற்றும் வருகின்றன. இந்நற் செய்திகள் தமிழ் இசை வளர்ச்சிக்கு ஆக்கம் தரும் என்பதில் ஐயமீன்று. நல்ல பயிர்க்குச் சில புழு முதலியவற்றால் இடையூறு நேர்தல் போலத் தமிழிசைக்கும் இடையிடையே எதிர்ப்புக்கள் சிலதோன்றின. அவ்வெல்லாம் செட்டிநாட்டரசரவர்களின் திட்ப நுட்பஞ்செறிந்த மெய்யுரைகளாலும், மற்றைத் தமிழன்பர்களின் விடை மொழிகளாலும், தக்கவாறு மறுக்கப்பட்டு ஒழிந்தன. ஒருவகையில் அவ் வெதிர்ப்பாளரையும் தமிழிசைக்கு ஆக்கம் தந்தவர்களென்று சொல்லலாம். அன்னார் கருத்து ஊறு விளைப்பதாயினும் அவர் எதிர்ப்புரைகள், தமிழரைத் தட்டி யெழுப்பி விழிப்புடையராகச் செய்தன என்னலாம். “இவ்வாழ்வு பெறத் தரு சூலையினுக்கு எதிர் செய் குறை என்கொல்” என்று அப்பர் அடிகள் தமக்குற்ற சூலை நோய் இறையருளைப் பெறுதற்குக் காரணம் ஆயதெனக் கொண்டு அதற்கு நன்றி செலுத்தியது போல, நாமும் தமிழ் இசை எதிர்ப்பாளர்க்கு ஒரு வகையில் நன்றி செலுத்தும் கடப்பாடுடையேம் ஆவேம். அறிவுடைப் பெரியோர்களே! இசைக்கு மிகவும் தகுதி வாய்ந்தது தமிழ்மொழி யென உணர்மின்கள்! தமிழ் நாட்டிலே தமிழ் இசை வளர்ச்சி அடைதல் முறைமையும், நியாயமுமாக மென்னும் உண்மையைத் தெளிமின்கள்! நம் நாட்டில் சிறப்பு நாட் கொண்டாட்ட நிமித்தம் அமைக்கப்படும் இசையரங்குகளில், தமிழ்ப்பாடல்களையே கேட்பதென்னும் உறுதியைக் கடைப் பிடியுங்கள்! தமிழிசை வளர்ச்சி குறித்துத் திங்கள் தோறும் இசையரங்கு நடைபெறுதற்கான முயற்சியை மேற்கொள்ளுங்கள்! சிறந்த இசையாசிரியர்கள் மூலம், மாணவ மாணவிகளாகிய நம் மக்கள் தமிழ் இசை பயின்று கொள்ளுதற்குரிய இசைக்கல்லூரிகளை நகரந்தோறும் நிறுவிப் பேணுங்கள்! இசைக்கலையில் மேம்பட்டு விளங்கிய நம் பண்டைப் பெரியோர்களின் வழித் தோன்றல்கள் நாம் என்பதற்குச் சான்றாக வேண்டுவன விரைந்து செய்யுங்கள்; “அளப்பில கீதம் சொன்னார்க்கு அடிகள் தாம் அருளுமாதே” என்னும் திருவாக்கின்படி தமிழிசையை வளர்த்து இம்மை, மறுமைக்குரிய நலன்கள் எல்லாவற்றையும் இறையருளால் எய்தி இன்புறுவீர்களாக!

“இன்ப வுணர்ச்சி இனிய தமிழிசைக்கே
யென்ப துணர்மின் இருசிலத்தீர்—துன்பொழிவு
வாய்ப்ப முயன்மின் மருளன்மின் மாசிரிய
ஏற்ப விழிமின் எழுந்து”

அம்மு வனார்.

வித்துவான், சி. இலக்குவனார் அவர்கள் B. O. L.

தோற்றுவாய்:- உலகில் நிலவும் பல்வேறு மொழிகளுள், தொன்மையும் தோழியில் இலக்கியச் சிறப்பும் இலக்கண வரம்பும் பெற்றுக் கற்றோர் மனத்தைக் கனியச் செய்யும் மொழிகள் சிலவே; அவற்றின் தலைமணியாய் இலங்குவது நம் இன்பத் தமிழே. இன்று உலகத்தினரால் பலபடப் பாராட்டப் பெறும் மொழிகள் இருந்த இடம் தெரியாமல் இருந்த காலத்துப் பல்வகை இலக்கிய இலக்கண வளங்களுடன் வழங்கியது நம் தமிழே. அக்காலத்துப் பண்டை இலக்கியங்களுள் அழிந்தனபோக எஞ்சியுள்ளன சிலவே. அவை தாம் பத்துப் பாட்டும் எட்டுத் தொகையும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கும் முதலியனவாம்.

பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் மட்டும் இயற்றிய புலவர் பெருமக்கள் தொகை, பெயர் தெரியாதவர்போக, 473-ஆம்.

ஒரு நாட்டை நல் நிலைக்குக் கொணர்பவர்கள் அந்நாட்டுப் புலவர் பெருமக்களே. அவர்கள் தம் நல்லொழுக்கத்தானும், நல்லுரையாலும் பிறரை நல்வழிப்படுத்துவர். அவர்கள் வாழ்க்கை வரலாறு பேரிலக்கியங்களாகக் கொண்டாடத்தக்கன.

நம் பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் தம்மை நினைந்து தமிழை மறக்காமல், தமிழை நினைந்து தம்மை மறந்தனர். ஆகவே அவர்கள் வாழ்க்கைவரலாறும் வளமிகுசெல்வத்தை இழந்தோம். அம்மட்டோ! அவர்கள் அறியாத சாதியை அவர்கட்குரித்தாக்கினோம். பழந்தமிழ்க் குடியினராகிய தொல்காப்பியரை பார்ப்பன முனிவராக்கினோம். தெள்ளு தமிழ்ப்புலவராம் சீரியவள்ளுவரின் பிறப்புக்கே செப்பொணு மாசு கற்பித்தோம்.

ஆதலின் இற்றை நாள் தமிழ்ப்புலவர்கள் தக்கமுன்னேற்பாட்டுடன் தம் உண்மை வாழ்க்கை வரலாற்றுக் குறிப்பை எழுதித் தம் வழியினர்க்கும் பயனளித்துத் தாமும் அடாத பழியினின்றும் தப்புவார்களாக.

நம் பண்டைப் புலவர்கள் தம் வாழ்க்கை வரலாற்றை நமக்கு அளியாது போயினும் அதை அறியக்கூடிய அரிய ஆடியை அளித்துள்ளனர். அவ்வாடி, அப் புலவர்கள் இயற்றியுள்ள செந்தமிழ் இலக்கியங்களே. ஒரு புலவர் தாம் இயற்றும் இலக்கியத்தில் தம்மையே காட்டுகின்றார். அவருடைய பரு உடலைக் காணாவிடினும் அவருடைய நுண்ணுடலைக் காணலாம். அந்நுண்ணுடலைச் சிறப்புறச் செய்தற்குக் கையாண்ட நெறிமுறைகளைக் காணலாம். ஆகவே அவர் வேறு அவர் இலக்கியம் வேறு அல்ல. அதனாற்றான் புலவர் பெயரே புலவரியற்றிய இலக்கியத்திற்குப் பெயராக வழங்குகின்றது போலும். "வினைமுதலுரைக்கும் கிளவி" யென்பர் தொல்காப்பியர்.

ஆகவே நம் புலவர் பெருமான் அம்முவனார் வாழ்க்கை வரலாற்றை அவர் இலக்கியத்திலிருந்து ஆராய்ந்து காண்பாம்.

பெயர்:— இவர் பெயர் பலரும் கேட்டறியாததே. கேட்பின் வியப்பிற்குரியதே. இப்பெயர் எக்காரணத்தைக்கொண்டு இடப்பட்டிருக்கவேண்டும். தம் குழந்தைக்குப் பெயரிடும் பெற்றோர்கள் ஏதாம் ஓர் காரணத்தைக் கொண்டு தான் பெயரிடுகின்றனர். சிலர், அவர் வழிபடும் கடவுளாரையும், சிலர் அவர்களின் முன்னோர்களையும், சிலர் அவர்கட்கு நன்மைபுரிந்தோரையும், சிலர், தம்மால் விரும்பப்படும் புலவர்கள், இயக்கத் தலைவர்கள், நடின ஞாயிறுகள் முதலியோரையும் காரணமாகக் கொள்ளுகின்றனர். எக்காரணமுமின்றி எவரும் தம் குழந்தைக்குப் பெயரிடார். குழந்தைக்கும் அப்பெயருக்கும் பொருத்தமில்லாமலிருக்கலாம், ஒற்றைக்கண் குருடனை ஆயிரங்கண்ணான் என்றும், ஒழுக்கம் கெட்டவனைத் திருவள்ளுவர் என்றும் அழைக்கலாம். அவ்விதம் அழைப்பதற்குக் காரணம் பெற்றோரிடம் காணப்படுமேயன்றிப் பெயருடையோன்பால் காணப்படாது. எனவே அம்முவனுக்கு அவருடைய பெற்றோர்கள் எக்காரணத்தைக் கொண்டு இப்பெயரை இட்டிருக்கக்கூடும் என ஆராய்வோம்.

நம் பண்டைப் புலவர்களில் சிலர் தொழிலால் பெயர்பெற்றவர்; சிலர் ஊரால் பெயர் பெற்றவர் சிலர் உறுப்பால் பெயர்பெற்றவர்; சிலர் சொற்றொடரால் பெயர் பெற்றவர். இவர் அவ் வகைகளில் எதனிலும் சேரவில்லை. இவர் பெயரை அம்+முவன்+ஆர் என்று பிரிக்கலாம். 'அம்' என்பது அழகு என்னும் பொருளது, அடைமொழி 'ஆர்' மரியாதைக்காகச் சிறப்பினை வந்தது. ஆகவே இவர் இயற்பெயர் 'முவன்' என்பதே. 'முவன்' என்ற பெயரையுடைய இன்னொருவரும் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றார். அப் பெயரினர் பொறையன் என்னும் சேர அரசனால் வெல்லப்பட்டதாக பொய்கையார் கூறுகின்றார் (நற்றிணை-18) பெருந்தலைச்சாத்தனரால் பாடப்பட்டுப் பரிசில் நீட்டித்தான் என்று புறம் 209ம் பாட்டின் அடிக்குறிப்பில் காணப்படுகின்றது. ஆகவே 'முவன்' என்ற பெயராட்சி அக்காலத்து உண்டென்று அறிகின்றோம்.

'முவன்' என்று ஒருவர்க்குப் பெயரிடக் காரணம் என்ன? மிக மிக முற்பட்ட நாளில், கடவுளுக்கு முருகன் என்றோ, சிவன் என்றோ இராமன் என்றோ பெயர் ஏற்படாத மிகப் பழங்காலத்தே தம் மக்களைக் குறியிட்டழைக்கவேண்டிய பெற்றோர், பிறந்த வரிசை முறையிலே, ஒருவன், இருவன், மூவன், நால்வன் என்ற எண்ணடியாகத் தோன்றிய பெயரை இட்டு அழைத்திருக்கக்கூடும். சில அரசர் அல்லது வேளிர் குடும்பங்களில், வெளிநாடுகளில் David I, David II, David III என்பனபோன்ற பெயர்களை வரிசையாக இட்டதாக வரலாறுகளில் காண்கின்றோம். சிந்தனையாற்றல் விரிவடையாத மிகப் பழங்காலத்தே, பண்படியாகவும் பிறவற்றினடியாகவும் பெயர்களைப் படைத்துக்கொள்ளும் ஆற்றலிலாத அக்காலத்தே, அவ்விதமே பெயரிட்டுப் பின்னர், அறிவாற்றலால் புதுப்பெயர் புனையும் பெற்றியறிந்தபின் அவ்வழக்கம் கைவிடப்பட்டிருக்கலாம். இதனாற்றான் தொல்காப்பியரும்

“ஒருமை யெண்ணின் பொதுப்பிரி பாற்சொல்
ஒருமைக் கல்லது எண்ணுமுறை நில்லாது”

(தொல். சொல். 44)

என்று விதித்தனர்போலும்.

அஃதாவது, ஒருமையெண்ணின்—ஒருமை எண்ணைக் காட்டக் கூடிய, பொதுப்பிரி—ஆண்பால் பெண்பாலுக்குப் பொதுவாகிய பலர் பாலினின்று பிரிக்கும், பால்சொல்—ஆண் அல்லது பெண்ணைக் காட்டும் சொல், ஒருமைக்கல்லது—ஒருமை எண்ணைக் குறிக்குமிடத் தல்லது, எண்ணுமுறை நில்லாது—பன்மையை அறிவிக்கும் எண்ணும் முறைக்கண் நில்லாது. ஆகவே, ஒரு தொகுதியாரை எண்ணி அத் தொகையை அறிய விரும்புங்கால், ஒருவர், இருவர், மூவர், நால்வர், ஐவர் என்று எண்ணித் தொகையை யறிகின்றோம். தொகையை அறிவிக்க விரும்பாவிடத்து, இரண்டாமவன், மூன்றாமவன், நாலாமவன் என்று அறிவிக்க வேண்டிய இடத்து இருவன், மூவன், நால்வன் எனக் கூறின் இழுக்காகாது. ‘இருவன்’ என்ற சொல்: ஒருமை எண்; பொதுத்தன்மையினின்று பிரியும் ஆண்பாற்சொல்; ஒருவனைக் காட்டுங்கால் நிற்குமே யன்றி இருவ (தொகை) ரைக் காட்டுங்கால் நிற்பது பொருந்தாது.

ஆதலின், மூன்றாமவனை மூவன் என்று சொல்லலாம் அன்றே. ஆகவே, நம் அம்மூவன் அவர் பெற்றோர்க்கு மூன்றாவது குழந்தையாகப் பிறந்திருத்தல் வேண்டும். மூவன் என்று பெயரிட்டிருத்தல் வேண்டும். இவன் பிறக்குங்காலத்தே கண் கவர் வனப்பினனாய் இருந்ததால், ‘அழகு’ என்று பொருள்தரும் ‘அம்’ என்ற அடைமொழியைச் சேர்த்திருக்க வேண்டும். ஆகவே அம்மூவன் என்ற பெயர் பெற்றனர் போலும்.

பெற்றோர்:— மேற்கூறியவகையில் பெயரிடும் பெற்றிவாய்ந்தவர்கள் புலவர்களாகத்தான் இருந்திருத்தல் வேண்டும். அன்றியும் அக் காலத்து, புலவர் மக்கள்தாம் புலவராக விளங்கமுடியும். அம்மூவனார் புலவராய் இருப்பதால் அவர் பெற்றோரும் (தாயும் தந்தையும்) புலவராக விளங்கியிருத்தல்வேண்டும் என்று உய்த்துணர்தல் பொருந்துவதே.

அவரின்தாய், ‘ஈன்று புறந்தருதல் என்றலைக்கடனே’ என்பதற்கேற்ப இவரைப்பெற்று இவர் உடலையும் உயிரையும் நன்முறையில் வளர்த்தபின், இவர் தந்தை சான்றோனுக்கும் கடமையனாதலின் கற்பிக்கவேண்டிய நூல்களைக் கசடறக்கற்பித்து அவையத்து முந்தியிருக்கச்செய்யும் ஆற்றலை உண்டாக்கி, நல்விசைப்புலவராக விளங்குமாறு செய்தார், கற்பனகற்றுக் கேட்பன கேட்டுத் தெளிந்த அம்மூவனார், கூண்டிலடைபட்ட கிளிபோன்று வீட்டினுள்ளே பொருந்தியிராமல், இளமைதொட்டே இயற்கை இன்பம் துய்க்கும் இயல்புடையராய் விளங்கினார். இல்லையேல் கடலின் வனப்பும், கடற்கரையில் வாழும் உயிர்களின் இயல்பும், செடி கொடி மரங்களின் செவ்வியும் எவ்விதம் அறிதல்கூடும். அறிந்து சொல்லோ வியப்படுத்துதல்கூடும்.

வாழ்க்கை:— இவர்பாடல்கள் புறப்பகுதிகளில் இன்மையானும், முடி மன்னரையோ குறுநில மன்னரையோ பற்றிச் சார்த்துவகையானும் அகப்பகுதிகளினும் புகழாமையானும், அவர்களை அண்மி வாழாத தாளாண்மையும் வேளாண்மையும் உடையவர் என்னலாம். பரதவர் தொழில்முறையும், உப்பு வாணிபப்போக்கையும் உள்ள வாறுரைப்பதால், பரதவர் குடியில் தோன்றி உப்பு வாணிபம் செய்திருத்தல் கூடும் என்று உய்த்துணரலாமெனில் பொருந்தாது; ஏன்? ஆசிரியன் பெருங்கண்ணன் என்றும், மருத்துவன் தாமோதரன் என்றும், அறுவை வாணிகன் இளவேட்டன் என்றும், அவரவர் தொழிலையடுத்துப் பெயர் வழங்குமாறு இவர் பெயர் உப்புவாணிகன் அம்முவனார் என்றல்லவே வழங்கியிருத்தல் வேண்டும். அவ்விதம் வழங்காததால் அவர் உப்புவாணிபரும் அல்லர். ஆகவே, பெற்றோர் ஈட்டிவைத்த பெரும்பொருளைக்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தியவராதல் வேண்டும்; 'வறுமையே கலையின் பிறப்பிடம்' என்பர். இவர் வறுமையற்று வாழ்ந்ததால்தான் எண்ணற்ற பாடல்கள் இயற்றாமலும் வறுமையின் துன்பத்தைக் குறியாமலும் சென்றனர்போலும். ஒரு இடத்தில் தலைவி கூற்றாகத் தலைவனைப்பற்றி

“நல்கின் வாழும் நல்கூர்ந்தோர் வயின்

நயனிலராகுதல் நன்றென உணர்ந்த (குறு 327)

குன்றநாடன்” என்று கூறுகின்றார். இவ்வுடிகள் இவரைக் கொடுப்பவராகக் காட்டுகின்றனவேயன்றிக் கொள்கின்றவராகக் காட்டவில்லை. இவர் பாடல்கள் காதலையே சிறப்பித்துரைக்கின்றமையின், இவர் காதல் மணம் புரிந்து இல்லறவாழ்க்கையை இனிது துய்த்து, அறவோர்க்களித்து, அந்தணர்ப்பேணி, விருந்தெதிர் கொண்டு வாழ்ந்தனர் என்னலாம். “நட்பும் காதலும் நல்விதிவயத்தது” என்ற கொள்கையுடையவர்போலும். மறுமையில் நம்பிக்கையுடையவர்; கடவுள் கொள்கையுடையவர். பல நாடுகள் சுற்றியவர். வெற்றி விழாக்களுக்கும் பிறவிழாக்களுக்கும் சென்றவர், ஊர்ப்பற்றும், உயிர்களிடம் இரக்கமும் உடையவர்.

ஊர்:— புலவர்கள் தாம் பிறந்த ஊரையே தலைவியின் நலத்திற்கு ஒப்பிடுவது இயல்பு. குடவாயிற் கிரத்தனார் என்னும் புலவர் பெருமான் அகப்பொருள் தலைவியைத் தாம் பிறந்த ஊராகிய குடவாயிலுக்கு ஒப்பிடுகின்றார். ‘தண் குடவாயிலன்தோள்’ என்பது காண்க. அம்முவனார் தம் பாட்டுள் அகப்பொருள் தலைவியைத் தொண்டிக்கும் மாந்தைக்கும் ஒப்பிடுகின்றார். மாந்தையை மரந்தையென்றும் கூறுப. இவையிரண்டும் கடற்கரைப்பட்டினங்களே. இவையிரண்டிலொன்றிலோ இவையிரண்டையும் அடுத்துள்ள ஊர்களிலோ இவர் பிறந்து வாழ்ந்திருக்கக் கூடும் என்பதை ஆராய்வோம்.

தொண்டி:— “வளங்கெழு தொண்டி யன்ன விவள் நலனே” (அகம்-10) என்று கூறுகின்றார் இவர். இவரைப்போன்றே இன்னும் ஏழு புலவர்கள் இத்தொண்டியைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றனர்*.

* 1. குடவாயிற் கிரத்தனார். 2. குறுங்கோழியூர் கிழார். 3. குன்றியனார். 4. நக்கீரர். 5. பெருங்குன்றூர் கிழார். 6. பரணர். 7. பொய்கையார்.

அங்ஙனமாக இவர் தொண்டியில் பிறந்தவர் என்பதற்குச் சான்று என்னையோ எனில், கூறுதும். ஐங்குறு நூற்றில் 'தொண்டிப்பத்து' என்று தலைப்பிட்டு ஒவ்வொரு பாட்டிலும் தொண்டியைப் பொருத்திப் பத்துப் பாடல்கள் இயற்றியுள்ளார்.

“திரையிமிழின்னிசை யனை இ அயலது
முழவியிழ் இன்னிசை மறுகுதோ றிசைக்கும்
தொண்டியன்ன பணைத்தோள்
ஒண்டொடி யரிவையென் னெஞ்சுகொண் டோளே”

இவ்வாறுகப் பத்துப்பாடல்கள் அந்தாதித் தொடையில் அமைந்துள்ளன. ஆதலின் இவர் ஊர் தொண்டியாகத்தான் இருத்தல் வேண்டும். அப்படியாயின் குடவாயிற் கீரத்தன் என்பது போல் இவர் ஏன் தொண்டி அம்முவன் என்று அழைக்கப்படவில்லையெனின் கூறுதும், தஞ்சையிற் பிறந்த முருகன் என்பவர் சென்னை சென்று வாழின்தஞ்சைமுருகன் என்று அழைக்கப்படுவர். தஞ்சையிலிருப்பின் அழைக்கப்படுவரோ? படார். ஆகவே, குடவாயிற் கீரத்தன் தான் பிறந்த ஊர் விட்டு வேற்றூரில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். அம்முவன் தான் பிறந்த ஊரிலேயே வாழ்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

மாந்தை :— “ஆபுலம் புகுதரும் பேரிசை மாலைக்
கடல்கெழு மாந்தை யன்ன.....” (நற்-395)
“துறை கெழு மாந்தை யன்ன இவள் நலம்” (நற்-35)

என மாந்தையையும் சிறப்பிக்கின்றார். வேறு *நான்கு புலவர்களும் இப்பட்டினத்தைச் சிறப்பிக்கின்றனர். இவருக்கு இவ்வூரின்பாலும் நெருங்கிய தொடர்பும் பற்றுதலும் இருந்திருத்தல் வேண்டும். ஒரு கால் இவ்வூர் இவர் மனைவியூராக இருக்கலாம்.

இவரியற்றிய பாடல்கள் :— அகநானூற்றில் நெய்தல் திணையைப் பற்றி ஐந்தும், பாலைத்திணையைப்பற்றி ஒன்றும் ஆக ஆறும், குறுந் தொகையில் நெய்தலைப்பற்றிப் பத்தும், குறிஞ்சியைப்பற்றி ஒன்றும் ஆகப் பதினொன்றும், நற்றிணையில் நெய்தலைப்பற்றி எட்டும் பாலையைப் பற்றி இரண்டும் ஆகப் பத்தும், ஐங்குறு நூற்றில் நெய்தலைப்பற்றியே நூறும், ஆக நூற்றிருபத்தேழு பாடல்கள் பாடியுள்ளார். திணைப் பெயர்கள், முதல் பற்றியும் கருப்பற்றியும் உரிப்பொருள் பற்றியும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. கூற்றிற்குரியவர்களாக வந்துள்ளோர் நற்றாய், தலைவன், தலைவி, தோழி, பரத்தை முதலியோர் ஆவார்.

ஐங்குறுநூறு :— ஒவ்வொரு திணையைப்பற்றியும் நூறு பாடல்கள் ஐந்து புலவர்களால் பாடப்பெற்றுள்ள தொகுப்பு நூல். மருதம் பாடியவர் ஓரம்போகி; குறிஞ்சி பாடியவர் கபிலர்; பாலை பாடியவர் ஓதலார்தை; முல்லை பாடியவர் பேயன்; நெய்தல் பாடியவர் நம் புலவர் அம்முவனார். அம்முவனார் தாம் முதலில் பாடியவர். ஏனைய புலவர்கள் பின்னர் தான் பாடியிருத்தல் வேண்டும்.

நெய்தல் தூறு:— 1. தாய்க்குரைத்தபத்து, 2. தோழிக்குரைத்தபத்து, 3. கிழவற்குரைத்தபத்து, 4. பாணற்குரைத்தபத்து, 5. ஞாழற்பத்து, 6. வெள்ளாங்குருகுப்பத்து, 7. சிறுவெண்காக்கைப்பத்து, 8. தொண்டிப்பத்து, 9. நெய்தற்பத்து 10. வளைப்பத்து.

மிகக்குறைந்த அடிகளையுடைய நூறு பாடல்களாலான நூலான மையின் குறுநூலெனப்பட்டது. அடிகள் குறைவாயிருப்பினும் பொருட் பெருமையுடையது. ஞாழல், சிறுவெண்காக்கை, வெள்ளாங்குருகு, நெய்தல், முதலியவற்றை வைத்துப் பாடியிருப்பதிலிருந்து இவரின் இயற்கையுயிர்ப்பற்றுத் தெள்ளிதின் விளங்கும். இவற்றுள் தொண்டிப்பத்து அந்தாதியாக அமைந்துள்ளது. இவை படித்து இன்புறத்தக்கன. தனிப்பாடல்கள் பாடியதோடு அமையாமல் நூறு பாடல் கொண்டசிறுநூலும் இயற்றித் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இவர் செய்த தொண்டு பாராட்டற்பாலது.

இவர் பாடல்களெல்லாம் அகப்பொருள்பற்றியனவே. இவை யெல்லாவற்றையும் அகம் என்ற பெயரால் அழைக்கலாம். ஆயினும், பழந்தமிழ்ப் பாடல்களை அகம் என்றும், புறம் என்றும், தொகுத்தவர்கள், அகத்தைப்பற்றிய பாடல்களின் அடிகளையும் கருத்துட்கொண்டு தொகுத்துள்ளார்கள். நான்குமுதல் எட்டு அடிகட்கு உட்பட்ட அகப்பாடல்களின் தொகுப்பு குறுந்தொகை யென்றும், ஒன்பதிலிருந்து பன்னிரண்டடிகட்குட்பட்ட தொகுப்பு நற்றிணையென்றும், பதின்மூன்றிலிருந்து முப்பத்தோரடிகட்குட்பட்ட தொகுப்பு அகநானூறு என்றும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகவே இவர் பாடல்கள் குறுந்தொகையிலும் நற்றிணையிலும் அகநானூற்றிலும் காணப்படுகின்றன.

பாவகை:— இவர் பாடியுள்ள பாடல்களெல்லாம் அறுவகைப் பாக்களுள் ஆசிரியத்தைச்சார்ந்தன. ஆசிரியமே வழக்கினுள் அகவல் எனப்படும். அகவிக்கூறுதலான அப்பெயர்பெற்ற தென்பர் பேராசிரியர். அகவிக்கூறுதலாவது, கூற்றும் மாற்றமும் ஆகி ஒருவன் கேட்ப அவற்கு ஒன்று செப்பிக்கூறுது, தாம் கருதியவாறெல்லாம் சொல்லுதலாகும். ஏனையபாக்களினும் இப்பாபே, புலவர்தம் கருத்தை தங்குதலையின்றி விளக்குவதற்கும், பாவிற்சாக எண்ணத்தைப் பாழ்படுத்தாது இயம்புவதற்கும் ஏற்ற கருவியாகும்.

உரைநடை போன்றது. இப்பாபே எல்லாப்பாவிற்கும் முற்பட்டதாகும் என்கூடக்கூறலாம். ஈரசைச்சீர் நான்குகொண்ட அடிகள் மூன்றிற்குக் குறையாமல் ஆயிரத்திற்கு மேற்படாமல் வரும். ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தாதல்வேண்டும். இடையினும் வரலாம், புலவன் உளத்தில் பொங்கியெழும் எண்ண அலைகளைத்தடுத்து நிறுத்தும் வேறு வரம்புகள் இல்லை. எதுகைத்தொடை மோனைத்தொடை இயல்பாய் அமையலாம். ஆனால் அதற்காகப் பொருட்கொலை செய்தல் வேண்டியதின்று. இவர்பாடல்களிலும் எதுகை முதலிய தொடைகள் இயல்பாய் அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம். தொல்காப்பியர் கூறும்பொருளணிகளாம்நால்வகையுமும் எட்டுவகைமெய்ப்பாடும் இவர்பாடல்களை அழகு செய்கின்றன.

பாடிய பொருள்:— அம்மாவனார் காதலையன்றிப் பிறிதொன்றைப் பொருளாகக் கொண்டு பாடிவரென்று முன்பே கூறினோம். ‘காதல் விதிவயத்தது’ என்ற கொள்கையுடையவர் என்று,

* அன்னை வாழிவேண் டன்னை புன்னைப்
பொன்னிறம் விரியும் பூக்கெழுதுறைவனை
என்னை யென்னும் யாமே; இவ்வூர்
பிறிதொன் றுகக்கூறும்
ஆங்கும் ஆக்குமோ வாழியபாலே

தோழி கூற்றாக இவர் கூறுவதினின்றும் அறியலாம். தொல்காப்பியரும் இக்கருத்தினரே யென்பது

ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி யுயர்ந்த பாலதாணையின்
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப
மிக்கோன் ஆயினும் கடிவரை யின்றே.

(தொல். கள. 2)

என்ற அவர் நூற்பாவால் அறிகின்றோம்.

எனவே, கண்டவுடன் காதல் கொள்ளுதல் நன்றாகுமோ என்று ஐயுறுவார் கூற்றுக்கு இடமின்று. ஒருசிலர் இவ்வாறு தொல்காப்பியரும் ஏனைய புலவர்களும் கூறும் அகத்தினை மரபுகள் நாடகவழக்காம். நூல் வழக்கிற்கேயன்றி உலகியல் வழக்கிற் கன்று என்று உரைப்பவரும் உளர். அவர் அறியார் என்று கூறுவதினும் அறிந்து மாறுபடக் கூறுகின்றவர் என்று கூறுதலே பொருந்தும் என்க. தொல்காப்பியத்தில்,

“ தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்து
வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிருமுதலின்
எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடி ” (சிறப்புப்பாயிரம்)
என்றும்,

“ நாடகவழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம் ” (தொல். அக. 53)
என்றும் கூறி,

கற்பியலில்,

“ காமம் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமம் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே. ” (51) என்றும்

கூறுவதால் உலகியற்கும் பொருந்தும் என்று புலப்படுகின்றதன்றோ. ஆகவே அம்மாவனார் கூறுவது உலகியற்கு அப்பாற்பட்டது என்று கூறமுடியாதல்லவா? இலக்கியமே வாழ்க்கைப்படம்தானே. இனி இக் காதலுலகில் உலவும் காதலுள்ளங்களை நம் புலவர் எவ்விதம் சொல்லோவியப்படுத்துகின்றார் என்று காண்போம். காதலுள்ளங்கள் 1. நற்றூய் உள்ளம். ‘நற்றூய்’ என்றால் தலைவியைப்பெற்ற ‘தாய்’. தாய் என்றால் செவிலியாவாள்.

“ஆய் பெருஞ்சிறப்பின் அருமறை கிளத்தலில்
தாயெனப்படுவோள் செவிலியாகும்” (தொல். கள. 73)

என்பதும் காண்க.

‘தாய்க்கும் வரையா ருணர்வுடம் படினே’ என்பதனால் நற்றாய்க்கும் செவிலிக்குரியன உரிய என்கின்றார். நற்றாயினும் செவிலிக்குச் சிறப்பிடம் கொடுப்பானேன் எனில், நற்றாய் இல்லறம் நிகழ்த்தும் கருத்து வேறு உடைமையின் உற்று நோக்காள்; செவிலியே தலைவியை உற்றநோக்கி ஒழுகுவள், என்பர் நச்சினார்க்கினியர். பல்வேறு அலுவல்களுக்கிடையே தன் மகளை நேரிடையாகக் கவனிக்க முடியாது போயினும், தன் மகள் நலத்தை மறந்தவள் அல்லள். தாயுள்ளம் அன்றோ? தாயுள்ளம் என்றும் கனிவாயது; இரக்கக் கடலது; மக்கள் எத்தகைய கொடுமை புரியினும் அவர்கள் நன்மையையே நாடுவது; ஒருதாய் தன்மகளை அருமையாக வளர்த்தாள்; தன்மகளுக்காகப் பட்டதுன்பங்கள் பல; உண்ட மருந்துகள் பல; உண்ணாப்பகல் பல; உறங்கா இரவுபல; அழித்த பொருள்பல; மகளும் நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாகவளர்ந்தாள்; பருவம் அடைந்தாள்; பாலதானையின் ஒரு ஆடவனை மணக்க விரும்பினாள்; அன்னையோ தக்க மணமகனை நாடிக்கொண்டிருந்தாள்; தலைமகளோ அவள் அன்னை அறியாமல், ஒத்தகிழவனைக் காதலித்து ஒழுகுகின்றாள். அன்னைமுதலியோரோ வேறுஒரு ஆடவனை தம்மகளுக்காக நிச்சயிக்க முயல்கின்றனர். தலைவி அறிந்தாள். தன்சொல் பயனளியாது என்று அறிந்தாள். தலைவனிடம் அறிவித்தாள். பெற்றதாயிடம்கூடக்கூறாமல் தலைவனுடன் புறப்பட்டுவிட்டாள். சிறந்தானை வழிபட இச்சென்றாள் அறந்தலைப்படுதல் ஆறு அஃதன்றோ? தாய் இதை அறிந்தாள். என்ன செய்தாள்; மகளை வைதாளா? மகளைக் கொண்டுசென்ற மகனைக் கடிந்து உரைத்தாளா? அல்லது அவர்களைச் சேவகர்கையில் ஒப்புவிக்க நினைத்தாளா? நீதிமன்றத்தேடி நெடுவழக்குத் தொடர நினைத்தாளா? இல்லை இல்லை. அவள் நினைப்பெல்லாம் மகள் நலன்பற்றியே; வெளியில் நடந்து செல்லாதவள் எவ்விதம் நடப்பாள்? அச்சம் விளைக்கும் மறவர் நிறைந்த வழியில் எவ்வாறு செல்வாள்? வெப்பமிக்க கொடிய பாலைவனத்தை எப்படிக் கடப்பாள். இரவில் தன்னோடு தன் மார்பில் உறங்கிய அவள் எவ்விதம் உறங்குவாள்? என்ற எண்ணங்களே அவளை வாட்டிற்று. ஆகவே என்ன செய்தாள் கடவுளை நோக்கினாள்; வேண்டினாள்; “அறிந்தவர் ஒருவரும் இல்லாத புதிய ஊரின்கண்ணே செல்லும் அவளை அவள் தலைவன் தன்மார்பு துணையாகத் துயிற்ற அருள்புரிவாயாக; ஏ கடவுளே” என்று வேண்டுகின்றாள். என்னே தாயின் அன்பு?

ஈன்று புறந்தந்த எம்மும் உள்ளாள்
வான்றோய் இஞ்சி நன்னகர் புலம்ப

.....

போக்கருங் கவலைய புலவு நாறு அருஞ்சரம்
துணிந்து பிறளாயினள்; ஆயினும் அணிந்தணிந்து
ஆர்வ நெஞ்சமொடு ஆய்நலன் அனை இத்தன்

மார்புதுணையாகத் துயிற்றுக் தில்ல

.....

நெறியிருங் கதுப்பினென் பேதைக்கு

அறியாத் தேளத்து ஆற்றிய துணையே.

(அகம். 35)

இப்பாடலில் அத்தாயுள்ளத்தைக் காண்கின்றோமல்லவா? இடைக் காலப் புலவர் பெருமான் அத்தாயுள்ளத்தை எவ்விதம் சித்தரிக்கின்றார் என்பதற்கு ஒரு சான்று தருகின்றேன்.

யாழியல் மென்மொழி வன்மனப்பேதையோ ரேதிலன்பின்
தோழியை நீத்து என்னை முன்னேதுறந்து துன்னார்கள்முன்னே
வாழியிம் மூதூர் மறுகச் சென்றாள் அன்றுமால் வணங்க
ஆழிதந்தான் அம்பலம் பணியாரின் அருஞ்சுரமே

பிற்காலப் புலவர் கண்டதாய், மகள்மீது சீற்றங்கொண்டு வன்மனப் பேதை, என்றாள்; தலைவனை ஏதிலன் என்றாள் ஒருமை எண்ணால். அம்மூவன்கண்ட தாய் துணை என்றாள். ஏதிலன் துணை இரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டைக் காணுங்கள். பிற்காலத்தாய் தன்னைத் துறந்துஎன்கின்றாள்; எப்படித் துறந்ததென்றுகூறியுமலும்? மறுபடி கூடாவிடினன்றோ? இன்று தலைவனுடன் செல்லினும் நாளை மண முடிந்தபின் தாயைப்பார்க்க வாராளா? பகைவர் முன்னிலையில் தான் கலங்கவேண்டுமே என்கின்றாளே தவிர தலைவியைப்பற்றிச் சிந்திக்கின்றாளா? ஆகவே பண்டைத்தாய்க்கும் பிற்காலத் தாய்க்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு, பண்டைத்தமிழ்ப் புலவர்க்கும் பிற்காலப் புலவர்க்கும் எத்துணை வேறுபாடு காண்கின்றோம்.

தலைமகனுள்ளம்:— தலைமகனால் காதலிக்கப்பட்டவள் நெய்தற் பரதவர் குடியைச் சார்ந்தவள், பெருங்குடி மடமகள்; தானும் ஒரு செல்வன் என்ற முறையில் அவள் தந்தையை நெருங்கிக்கேட்டால் திருமணம் செய்து கொடுக்க மாட்டான் என்று நினைக்கின்றான். கப்பல் நிறையப் பொருள் கொடுப்பினும் கொடுக்கத்துணியானே; என்று எண்ணுகின்றான்; பின்னர் ஒருமுடிவுக்கு வருகின்றான்; அவனிடம் பணிமகனாய் அமர்ந்து, உப்பு வயலில் உழுதும், நெடுங்கடலுள் மரக்கலம் செலுத்தியும், ஆழ் கடலில் முத்தெடுத்தும் அவன் இட்ட வேலைகளைச் செய்தே தனும் அவன் அன்பைப்பெற்றால் ஒருகால் கொடுப்பன் என்றுஎண்ணுகின்றான்? ஆகவேகாதலுக்காகத் தன்னிலையையும் தாழ்த்திக் கொள்ள விரும்புகின்றான். இக்காலத்து ஒரு அரசன் தன் முடியைத் துறந்துவிட்டுச்சென்றதை நாம் அறிந்திருக்கின்றோமன்றோ? ஆகவே இஃதொரு வியப்பன்றே.

பொன்னடர்ந் தன்ன ஒள்ளினர்ச் செருந்திப்

பன்மலர் வேய்ந்த நலம் பெறு கோதையள்

திணிமணலடைகரை அலவனாட்டி

அசைஇயினள் இருந்த ஆய்தொடிக் குறுமகள்

நலம்சால் விழுப் பொருள் கலம்நிறை கொடுப்பினும்

பெறலருங் குறையள் ஆயின் அறந்தெரிந்து

நாமுறை தேளம் மருஉப் பெயர்ந்து அவனொடு

இருநீர்ச் சேர்ப்பின் உப்புடன் உழுதும்
பெருநீர்க்குட்டம் புணையொடு புக்கும்
படுத்தனம்; பணிந்தனம் அடுத்தனம் இருப்பின்
தருகுவன் கொல்லோ தானே விரிதிரைக்
கண்டிரள் முத்தம் கொண்டு ஞாங்கர்த்
தேனிமீர் அகன்கரைப் பகுக்கும்

காணலம் பெருந்துறைப் பரதவன் எமக்கே. (அக. நெ. 280)

இப்பாடலில் தலைவன் உள நிலையைக் காட்டுகின்றார் அன்றோ?

தலைவன் நெஞ்சைப் பரிகோடுத்தல்:- ஒருத்தி “ஊரீர்! நெல்லும் உப்பும் சரிக்குச்சரி, உப்புவாங்கவில்லையோ? உப்பு? என்று கூறிக் கொண்டு செல்கின்றாள். அவளைக் காதலிக்கின்றான் ஒருவன். மெய் வாழ் உப்பு விலை என்ன? அதை அறியேன் என்றுன். அவள் நின்றாள், திரும்பினாள்; யாரையா உபுக்கேட்டது என்றாள்; புன்னகை புரிந்தாள்; ஆனைப்பார்த்ததும் அவ்வளவே; அவன் மனம் அவள் பின்னாலேயே சென்றுவிட்டது.

நெல்லும் உப்பும் நேரே ஊரீர்
கொள்ளீரோ வெனச் சேரிதொறு நுவலும்
அவ்வாங்குந்தி அமைத்தோளாய் நின்
மெய்வாழுப்பின் விலையெய்யாமெனச்
சிறிய விலங்கினமாகப் பெரியதன்
அரியேய் உண்கண் அமர்த்தனன் நோக்கி
யாரீரோ எம் விலங்கி யீரென
மூரல் முறுவலள் பேர்வனள் நின்ற
சின்னிரை வால் வளைப்பொலிந்த
பன்மாண் பேதைக்கு ஒழிந்தது என்நெஞ்சே (அ. நெ. 390)

என்றபாடலில் எவ்வளவு அழகாகக் காட்டுகின்றார்.

தலைமகள் உள்ளம்:- பிறப்பே, குடிமை, ஆண்மை, ஆண்டொடு உருவு நிறுத்த காமவாயில், நிறையே, அருளே, உணர்வொடுதிருவே எனக்கூறப்பட்ட வகைகளிலெல்லாம் ஒப்புமையுடைய தலைவனும் தலைவியும் தனியிடத்தே எதிர்ப்பட்டனர்; தணியாக்காதல் கொண்டனர்; அவன் அவள் வயப்பட்டான்; அவள் அவன் வயப்பட்டாள். இருவருள்ளமும் செம்புலப்பெயல் நீர்போல ஒன்றியது. ஆயினும் தலைவி தன்னிலையை மறக்கவில்லை. இப்பொழுது ஒருவரும் அறியாத வாறு தன்னலம் நுகரும் தலைவன் பிறகு மறப்பினால், என்செய்வது என்று எண்ணினான். எண்ணிச்சிறிது தயங்கினான்; தலைவன் உணர்ந்தான்; அறம்புணையாகத் தேற்றினன்; அன்புடன் கடவுளைத் தொழுதனன்; அங்குள்ள சனை நீரைக்குடித்துச் சூளுறவு செய்தனன். தலைவி நம்பினாள் இருவரும் ஒருவர் ஆயினர், பின்னர் நேரிறைமுன்கை பற்றி நுமர்தர நாடறி நன்மணம் அயர்கம்; சின்னாள் கலங்கல் ஓம்புமின் என்று ஈர நன்மொழிதீரக் கூறிவிட்டுச் சென்றனன். சென்றவன் மீண்டு வருவதும், விரைவில் வரைந்து கொள்வேன் என்று சொல்லி விட்டுச் செல்வதுமாய் இருந்தனன்.

(தொடரும்)

காலஞ்சென்ற, சர். A. T. பன்னீர்ச்செல்வம் அவர்களின்,
நினைவுக்குறிகள்.

காலஞ்சென்ற சர். A. T. பன்னீர்ச்செல்வம் அவர்களின் நினைவுக் குறியாகத் தஞ்சையில் “பன்னீர்ச்செல்வம் கட்டிடம்” எனும் பெயரால் ஒரு பெரிய நிலையமும், “பன்னீர்ச்செல்வம் நூனிலையம்” என ஒரு பெரும் நூனிலையமும், பன்னீர்ச்செல்வம் அவர்களின் பெயரால் எளிய மாணவர்கட்கு உதவிப்பொருளும் (Scholarship) ஏற்படுத்துதலைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு, “பன்னீர்ச்செல்வம் நினைவுக் குழுவினர்” முயற்சித்து வருகின்றனர். வடநாட்டிலுள்ள சில தலைவர்கட்கு நினைவுக்குறி ஏற்படுத்த, நம் நாட்டிலிருந்து பெருள் திரட்டி அனுப்பி வைக்கும் தமிழர்கள் நம் நாட்டு மக்களிடத்திலும், தலைவர்களிடத்திலும் பற்றுக் கொண்டிருப்பது உண்மையானால் இந் நற் காரியத்திற்குப் பொருளுதவி, இந் நற்செயல் நன்கு நிறைவேறத் தத்தம்மாலியன்றவாற்றால் பணிகளும் புரிய வேண்டுகின்றேன். இது வரையில் இச்செயல் வெற்றியுற உதவி புரிய முன்வந்து கையொப்ப மிட்ட அன்பர்களின் பெயரைக் குறிப்பிடுகின்றேன். இராவ் பகதூர், N. R. சாமியப்ப முதலியார், அவர்கள் ரூ 1000. நாகை V. P. G. காயாரோகணம் பிள்ளை அவர்கள் ரூ 1000. பூண்டி பெரு நிலக்கிழவர், A. வீரையா வாண்டையார், அவர்கள் ரூ 500. இவர்களைப் பின்பற்றி ஏனைய செல்வர்களும் பிறரும் இந் நற்காரியம் நன்கு நிறைவேற உதவிபுரியுமாறு வேண்டுகின்றேன்.

இங்ஙனம்,

நினைவுக்குழுவின் அமைச்சர்,

ஐ. குமாரசாமி பிள்ளை.

தஞ்சை வள்ளலின் தகுதிசால் நன்கொடை.

தஞ்சை ஸெயின்ட் அந்தோணியார் உயர்நிலைப்பள்ளிக்கு நமது சங்கத் தலைவரும் தஞ்சை வள்ளலுமாகிய உயர் திருவாளர் இராவ் பகதூர், A. Y. அருளாநந்தசாமி நாடார் அவர்கள், ஒரு மன்றமும் வகுப்பறைகளும் கட்ட ரூ 20000-ம் நன்கொடை அளித்தார்கள். இத்தொகையில் “மெட்ரீஸெப்பகுதி” என்ற பெருங்கட்டிடம் நிறுவப்பெற்றுத்திறக்கப்பெற்றது. இதுபோன்றே நம் காந்தைப் புலவர் கல்லூரிக்கும் ஒரு கட்டிடம் அமைத்துத்தர வேண்டுமாய்த் தலைவர் அவர்களை வேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம்.

இங்ஙனம்,

ஐ. குமாரசாமி பிள்ளை.